

El vent

JOAN F. MIRA

A causa d'una cita pública amb el meu amic Dante Alighieri i la seua *Divina Comèdia* —a Barcelona i a la mateixa hora—, no vaig poder assistir al concert commemoratiu de Raimon divendres passat a València, i ho he lamentat ben profundament, per ell, i sobretot per mi. M'hauria reconfortat escoltar-lo, aquell dia, acompanyats de gent coneguda o no, dels qui vam ser testimonis dels primers anys del gran cantant, i de joves que l'han conegut fa poc de temps, ja com a mite vivent. No sé com es devia sentir ell mateix, cinquanta anys després d'aquell dia, també mític, en què el vent li pegava en la cara, damunt d'una moto, i algun esperit o arcàngel de la música li va enviar la cançó amb el crit i les poques paraules eixides de les vísceres de l'ànima. Durant uns pocs anys, massa pocs, l'esperit del món, o l'esperit del temps, tal com hauria pensat el doctor Faust de Goethe, degué mirar benèvolament aquest país dels valencians i ens va fer uns quants regals, amb nom de persona. Si no és per obra sobrenatural, no s'entén que en tan poc de temps, i amb tan escassa probabilitat prèvia, aparegueren entre nosaltres Vicent Andrés Estellés i Joan Fuster escrivint aquells versos i aquells llibres, que apareguera Raimon component i cantant aquelles cançons llegendàries, i alguns noms més que m'estalviaré de dir, i tot allò que entre tots —que n'érem pocs— vam ser capaços de fer. La història recent no ho permetia, l'època ho feia improbable, i tanmateix van sorgir les persones, els llibres, i les cançons de Raimon. Qualsevol explicació racional és del tot insuficient, perquè els miracles no s'expliquen. Raimon cantant contra el vent, més que al vent, perquè el vent sempre l'hem tingut en contra. Passe el que passe, gràcies a aquells miracles, al miracle de Raimon contra el vent, tots hem pogut ser una mica més dignes. Aquests cinquanta anys, el vent de la història semblà un moment que bufava a favor nostre, després pareix que ha tornat a girar-se en contra, i de vegades és ja com una ventada funesta que arrossega plàstics bruts, papers i pols, que ens encega i ens vol impedir qualsevol futur de dignitat pròpia. Llavors, tornem a llegir alguns llibres, tornem a escoltar Raimon, alcem el cap, i continuem caminant.